

kelse for det øvrige Interessentskab i Kreditforeningen, om man vilde gaa ud fra, at vi skulde have en Taksation med en vis Paalidelighed for nogle og en paalideligere Taksation for andre. For øvrigt tror jeg at kunne gøre det ærede Medlem opmærksom paa, hvad jeg for øvrigt gaar ud fra, at han ved, at de Tab, der have været under de nuværende Forhold i Kreditforeningen, netop have været Bevis for, at disse Taksationsforretninger i Almindelighed have været ret ædruelige. Jeg tror, det er farligt, hvis vi ved denne Lov komme til at slaa fast, at vi skulde have en ædrueligere Taksation, saa at vi derved kunne gaa højere op, medens den almindelige Taksation i og for sig ikke er ædruelig. Jeg tror, at man paa denne Maade vil komme til at skade mere end til at gavne.

Formanden: Folketingsmanden for Hjørring Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Vilhelm Lassen: Det ærede Medlem tager jo ganske fejl, naar han mener, at det i nogen Maade berører Husmandskreditforeningerne. Hvis det bliver disse Kreditforeninger, der blive benyttede til Optagelse af Laan, faa de ingen som helst Risiko hermed. Det er Staten, der laaner Pengene, og Staten garanterer over for de Kreditforeninger, der benyttes, for de Penge, den optager Laan for. Det har altsaa intet som helst at gøre med Husmandskreditforeningen og har intet som helst at gøre med de nuværende Interessenter, ikke det allerfjerneste.

Formanden: Folketingsmanden for Vejle Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

N. C. Jensen: Jeg vil blot over for det ærede Medlem (Vilhelm Lassen) gøre opmærksom paa, at hans Udtalelser lød saadan, at det var den ædrueligere Taksation, som man her kom til, der skulde danne det nødvendige Grundlag. Det tror jeg er farligt.

Moestrup: Denne første Behandling af det foreliggende Lovforslag viser jo tydelig nok, at de Forhold, der berøres i denne Lov, ere Forhold, som af Tinget opfattes som Samfundsspørgsmaal af den allerstørste Betydning. Den Lov, som blev vedtagen for fire Aar siden, var jo nærmest en Forsøgslov. Ganske vist var

der, som den ærede første Taler, det ærede Medlem for Grenaa (N. Pedersen) gjorde opmærksom paa den Dag, han inledede, gjort et stort og betydeligt Arbejde forud baade ude i Landet og ogsaa her inde i Tinget. Jeg mindes for mit Vedkommende den Pjece, som det ærede Medlem for Sæby (Vilhelm Lassen) for en halv Snes Aar siden skrev om disse Forhold. Men alligevel var det jo saadan, den Gang vi i Rigsdagen vedtoge Loven for 4 Aar siden, og den skulde føres ud i Livet, at det var et helt nyt Felt, vi lovgave paa, og Loven opfattedes fra alle Sider, tør jeg sige, som et Forsøg paa at løse en Opgave, en meget stor Opgave endogsaa. Det kan vel siges, at denne Opgave er for saa vidt bleven løst tilfredsstillende. Alle de Talere, der have haft Ordet under denne Forhandling, have været enige om, at det var en god Lov, vi den Gang fik vedtaget, og at Loven i al Almindelighed har virket heldigt ude omkring i Landet. Det er ogsaa ret betegnende i saa Henseende, at de Ønsker, man har haft fra forskellige Taleres Side om at gaa noget videre, end den højttærede Minister foreslaar, have været fremsatte med en vis Forsigtighed, idet man nemlig har skyndt sig med at tilføje, at man ikke paa nogen Maade ønskede at sætte Loven i Fare ved de Forandringer, man ønskede i det forelagte Lovforslag.

Det er jo særlig med Hensyn til Laanværdiens Størrelse og Jordloddernes Størrelse, at man fra forskellig Side har ønsket at gaa noget videre end Lovforslaget. Jeg skal i den Henseende for mit Vedkommende sige, at jeg ogsaa nok kunde ønske, at der blev nogle Lodder af et lidt større Omfang, end der her foreslaas, men det udelukker Lovforslaget jo egentlig ikke. Ganske vist er der sat en Maksimalsum af 5,000 Kr., men der er dog samtidig givet Tilladelse til, at hver Jorden er meget dyr at erholde, kan der gaas ud over denne Sum. Og hvad Størrelsen af Jordlodderne angaar, beror det jo i ikke ringe Grad paa, i hvilke Egne man opretter Huslodderne. Der er ganske vist fastsat en Maksimalstørrelse 8 Tdr. Land, men der er ogsaa givet Tilladelse til i adskillige Tilfælde at gaa videre. Jeg ønsker, hvad disse Forhold angaar, at rette den Henvendelse baade til Ministeren og til Udvalget, som skal behandle Sagen, at man søger at ordne det saadan, at de Kommissioner, der fremdeles skulle arbejde med Loven, i den Henseende faa saa frit Spillerum som muligt. Jeg tror, det er den bedste Udvej i